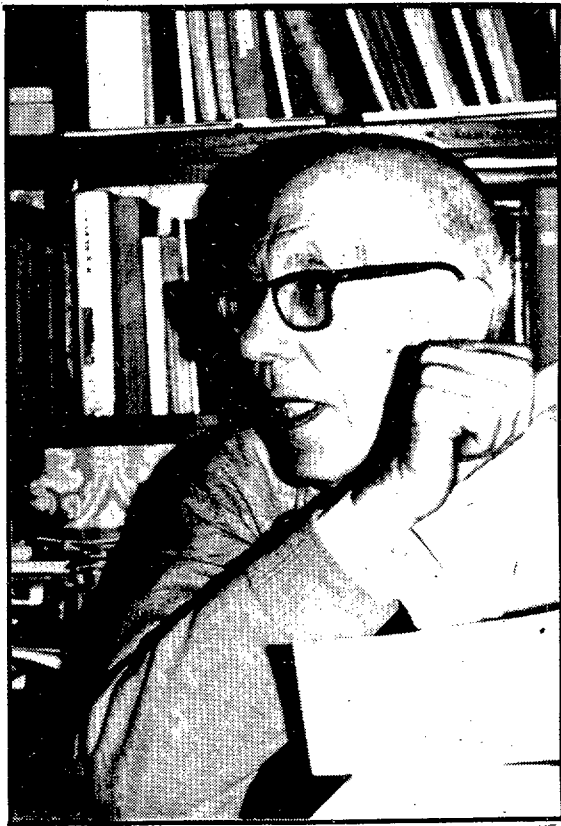
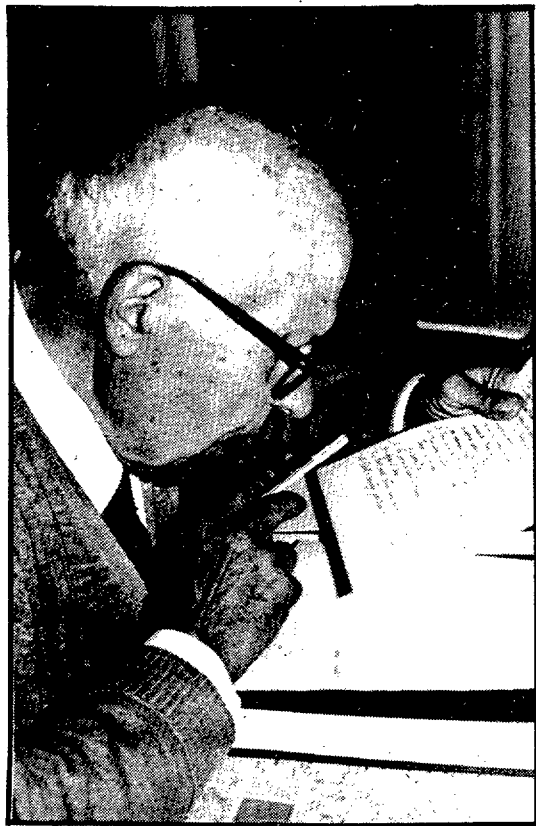

Retalls de llargues converses amb un home bo, culte i senzill, que ens ha deixat per

Adéu-siau, amic Josep Padró i

En Josep Padró i González ens ha deixat. La notícia ens ha entristit a tots els qui el coneixíem, a tots els que havíem pogut adonar-nos que l'amic Josep era un home bo, un tros de pa, una persona capaç de donar-ho tot als altres, un home d'un tracte exquisit i —malgrat la seva amplíssima cultura— d'una modestia quasi excessiva. Per això, i malgrat la nostra insistència, no va voler mai que li publicuéssim cap entrevista al diari. "No ho veieu que jo valc ben poca cosa?", argumentava. I, nosaltres, tot i sabent que l'avi Josep era una autèntica biblioteca d'història local, no vam saber convèncer-lo. Ara, amb l'autorització de la seva família, publiquem un petit resum d'algunes de les converses que havíem mantingut.

En Josep Padró era un home tan polifacètic que tenim por que aquestes dues pàgines seran ben in-

El plànol d'eixample del 1933

Pels anys 20 i 30 a Manresa no hi havia delineants. Sembla que l'únic era en Camps, pèrit aparellador i delineant de l'Ajuntament. D'arquitectes, pràcticament tampoc n'hi havia a excepció d'en Josep Firmat i en Pere Armengou; aquest últim tenia el despatx a Barcelona. En Firmat tenia tanta feina que havia de recórrer a una auxiliar que li fes els plànols en net. Primerament li va ajudar n'Anselm Corrons, però quan aquest no va poder per excés de feina, m'ho van proposar a mi i vaig decidir de provar-ho. Això devia ser pels anys 28.

Jo vaig agafar molt interès pels plànols topogràfics. A l'any 1933 bona part del plànol d'eixample de Manresa va passar per les meves mans. El plànol el va començar en Firmat, junt amb un altre arquitecte de Barcelona —crec que es deia Tarragó—; i una part de treball la va fer un enginyer que es deia Serdoya. Jo em vaig encarregar de passar-ho en net, de fer ampliacions, etc.

És interessant remarcar que per realitzar aquest plànol l'Ajuntament de Manresa va obrir un concurs que consistia en aixecar un pla de tota la ciutat, i llavors, projectar-hi l'eixample. Però el premi que van posar era tan exigü que no s'hi va presentar ningú. Sé que van venir gent de fora a mirar-ho sobre el terreny, com uns de Sabadell, per exemple, que

prengueren unes notes amb el taquímetre sense baixar del cotxe i van veure que amb aquell preu era impossible de realitzar.

Llavors, els regidors van demanar a en Firmat si ho podia fer ell, però ja abans els havia dit que a aquell preu, no. I l'Ajuntament, en comptes d'augmentar el preu —no hi havia prou diners per fer-ho— va optar per dir-li que fes el plànol a partir dels plans antics d'en Coll i Vilaclara. I així es va fer. Però ens vam trobar amb un inconvenient molt greu i és que aquells plànols s'havien assecat d'una manera tal que havien disminuït de format i això ens va portar moltes dificultats perquè, en general, totes les mides quedaven curtes; però no hi va haver cap més solució que partir d'aquell pla antic. De les zones noves de la ciutat que no hi apareixien —Tossal del Coro, Puigberenguer, etc.— en vaig haver de fer un plànol topogràfic i després ho vam adaptar al general.

El plànol quedava a escala 1/2000 i es va haver d'ampliar a 1/500. Van sortir 40 ó 50 fulls d'un format 80 x 90, ampliat, per poder-ho detallar més. D'aquest treball, de moment, se'n va encarregar el Sr. Serdoya amb uns delineants que tenia a Barcelona. Però, veient que passava el temps i que no l'enllestien, en Firmat em va demanar a mi que agafés, alguns xicots de Manresa que sa-

L'amor pel dibuix i pintura

El dibuix i la pintura han estat l'afecció més gran de la meua vida. De petit ja feia dibuixos al llapis i a la ploma, me n'anava als docs del capdamunt de l'estació del Nord —on hi havia els carros de cavalls— i dibuixava apunts de cavalls. Més endavant, vaig fer un curs a l'escola d'Arts i Oficis amb el mestre Cuixart i el 1922 vaig rebre lliçons de dibuix i pintura d'en Miquel Soldevila a Barcelona. Aquell mateix any vaig organitzar la primera exposició manresana d'aquest segle, al Casal Regionalista del Passeig de Pere III, junt amb en Ramon Martí Ferreras i un tal Sancliment.

El 1932, l'Ajuntament de Manresa em va atorgar el premi de pintura, adquirint-me el quadre "Torrent de Sant Ignasi", que figura a la secció històrica del Museu Comarcal de Manresa. Al 1933 vaig promoure la primera exposició de pintura a Vilada, junt també amb altres dos afeccionats. La meua última exposició particular va ser a Manresa, a la Llibreria Ciutat, del carrer Sobreroca, l'any 1935.

La meua especialitat ha estat el retrat i el paisatge, però

també he pintat bodegons i flors. He dibuixat al llapis plom, a carbó, sanguina, etc. He pintat a l'aquarel·la, quadre (pergamins), pastell (ventalls de seda) i a l'oli. He fet també gravats al foc sobre fusta i marfil i un sol esmalt al foc sobre aram.

L'obra d'art s'acostuma a pensar i a plantejar abans de començar-la. Desgraciadament, els atzars de la vida fan que l'obra es quedi moltes vegades "in mente". Però crec que una obra ha de ser començada i acabada. Hi ha coses com l'aquarel·la, el dibuix i el llapis que s'han de deixar fresques, però, en canvi, crec que les obres de carbó, pastell i oli —que són 3 procediments que permeten treballar-hi en etapes durant moltes hores— han de quedar ben acabades. Hom no pot excusar-se dient: "Oh, ho vaig haver de deixar".

Tota obra o acció humana porta missatges, però quan aquest es vol fer massa palès, l'obra d'art perd qualitat i queda supeditada a la categoria de cartell anunciador. Actualment, tothom es veu capaç de "protestar", si més no pintant lletres a les parets amb "spray". L'experiència m'ha

ensenyat que moltes vegades és millor acceptar amb paciència un fet, que no pas discutir-lo.

Per mi, el pintar, fer escultura o dibuixar consisteix en imitar, millor dit, "sublimar" l'obra de Déu en la Natura, no com en un mirall, sinó amb aquella subtil percepció que el Creador es complau en atorgar als artistes.

Fins al 1936, jo anava a pintar a fora, concorria a les exposicions col·lectives de Manresa, donava classes de dibuix, aixecava plànols taquimètrics, delineava edificis, projectava i reproduïa cartells, programes i il·lustracions per entitats religioses i culturals de la ciutat, moltes vegades per "amor a l'art"... Ara que ja he arribat al crepuscle de la vida, veig que són moltes més les obres que volia fer i no he fet, que no pas les que he portat a terme. Als que nasquérem a principis de segle, la guerra del 1936 ens va partir pel mig la vida. Les circumstàncies de la postguerra a Catalunya, ens varen llevar moltes il·lusions i varen dificultar la renaixença cultural i artística i els que teníem obligacions familiars varem haver de fer molts equilibris per anar vivint.

Membre actiu del C.E.C.B.

Jo tenia 7 ó 8 anys i ja anava amb el pare al Centre Excursionista de la Comarca de Bages. Estava sol, com a element jove, entremig d'aquells senyors: el doctor Miró, el Sr. Sarret, el Dr. Esteve, el Sr. Vila. Tots em podien ser pares o avis. Jo vaig representar una espècie d'enllaç entre la gent madura i la gent jove (el Centre Excursionista "Avant"). Per cert, que aquest ens el van clausurar el 1924. El motiu va ser que a la Festa Major

d'aquell any havia de venir a predicar el canonge Montagut —que era un predicador a favor de la Dictadura, entregat amb cos i ànima a la política del Primo de Rivera— i tots els del centre vam convenir que aniríem a l'ofici i, en el moment que s'aixequés a predicar, sortiríem tots en massa.

Però es veu que hi va haver algú que va xerrar i va venir la policia, va prendre carnets i ens van clausurar el centre. Però llavors ja ens vam fusionar amb el C.E.C.B.

Les activitats en féiem moltíssimes al Centre. Recordo que havien vingut a donar conferències personalitats com Pompeu Fabra, Batista i Roca, Aureli Capmany, Pare Algué, Pare Puig, Font i Quer... L'entitat sempre va tenir una vida pujant, dinàmica. A més m'entusiasmava anar d'excursió. He recorregut tota la comarca del Bages i molta part del Pirineu. La natura m'ha meravellat sempre. I també m'ha agradat fer de pagès. Per això, sempre que puc, me'n vaig a un hor-

ret que tinc a Sant Pau, on hi ha uns quants ametllers, i m'ho passo molt bé. I així penso anar-ho fent fins que Déu em doni vida. Jo més d'una vegada he estat a punt d'estirar la pota. Hi ha hagut moments que em pensava que moria. He tingut un cor molt estrany: quan tinc més pulsacions, en faig unes 50. És clar que jo l'he tractat sempre de qualsevol manera, perquè m'he fet uns tips de caminar i d'esforços n'he fet una barbaritat.